

"En el passat CDC ha fet renúncies innecessàries"



Continuant amb la sèrie d'entrevistes a dirigents de CDC, amb motiu del desè congrés del partit, aquesta setmana l'ex-conseller Josep Miró i Ardèvol repassa críticament els anys de gestió de Miquel Roca com a secretari general.

Josep Miró i Ardèvol és oficialment un "militant de base" de CDC. Després de molts anys d'estar a primera línia, actualment es dedica a l'activitat privada. Però això no vol pas dir que hagi desaparegut del mapa. El seu compromís nacionalista i la seva capacitat de generar idees fa que la seva veu sigui escoltada amb atenció als despatxos d'alguns dels principals dirigents de CDC. N'hi ha que diuen que fins i tot el veuen sovint al Palau de la Generalitat. L'avalen anys de servei al projecte i una cartera sempre plena que ha passat per llocs diversos, des de la Conselleria d'Agricultura del govern fins a l'oblidat Comitè Olímpic de Catalunya.

—*En una entrevista publicada per aquesta revista la setmana passada, Miquel Roca assegurava que el pacte entre PP i CiU tenia dos riscos per a CDC, el de la "dretanització" i el de la "radicalització". Hi està d'acord?*

—Parcialment. El risc de la dretanització hi és, però menys ara que no pas quan teníem el pacte amb el PSOE. En aquell moment, el socialisme era l'esquerra i Convergència era la dreta. Totes les mesures impopulars que havia de prendre el PSOE podien ser atribuïdes a CDC. Ara el paper de CDC és a la inversa, ara som el centre i el PP és la dreta. El risc de dretanització ara no és tan important i el podem evitar, si no cometem errors.

—*Però hi ha la impressió gene-*

ralitzada que durant aquests primers mesos de pacte amb el PP, CiU ha fet sovint de motor d'aquest pacte, anant al davant de les iniciatives governamentals, en lloc de fer un paper secundari, de suport.

—El que hi ha hagut són moltes ganes d'oferir idees, però ha estat una ingenuïtat. I per tant, un

"El problema de CDC és la pèrdua de credibilitat nacional que ha tingut en períodes passats per renúncies innecessàries."

error. En política no es poden cometre ingenuïtats. Si alguns consellers fossin més prudents en les seves manifestacions, tot això potser s'hauria evitat.

—*A quins consellers es refereix?*

—Als consellers d'Economia i d'Indústria. Han de tenir present que Convergència és un partit de centre-esquerra, no un partit de dretes. El nostre votant és el gruix de les classes populars de Catalunya i no els grans empresaris. Quan fan declaracions han de pensar més en l'electorat i no tant

en els grans empresaris. Els consellers Alavedra o Subirà han de mirar de no donar una imatge distorta de les posicions de CDC en el terreny socioeconòmic.

—*M'acaba de dir que CDC és un partit de centre-esquerra. Jordi Pujol rebutjava, fa pocs dies, l'adscripció dretana del partit. Ningú no vol ser de dretes?*

—Ningú no s'ho creu, que Convergència sigui un partit de dretes. A nosaltres, ens voten fonamentalment les classes mitjanes, la població assalariada o els petits empresaris.

—*Votar contra l'ampliació de la llei de l'avortament al Congrés espanyol o contra el registre de les parelles de fet al Parlament es considera una actitud socialment conservadora.*

—També és discutible que sigui d'esquerres. Són qüestions vinculades a la consciència de les persones. Anar en favor de la vida no significa pas ser de dretes. Més aviat és una actitud progressista. Anar en favor de la família, tampoc. Una de les funcions fonamentals de la família és de donar continuïtat a la humanitat, i això no és una posició reaccionària. La posició reaccionària és, justament, la que prescindeix d'elements tan importants com aquests. El risc més important de desmantellament de l'estat del benestar no ve pas dels programes polítics ni de la gran banca. El risc més important, perquè ja és difícilment recuperable, ve de la taxa de natalitat que tenim. Avui tot el que sigui estimular

que no neixin criatures és una actitud no pas de dretes, sinó reaccionària.

—Però admetre parelles de fet no afecta pas la seva capacitat reproductora.

—L'avortament, sí. Les parelles de fet el que van és en favor de la confusió. Si parlem de reduir el cost de l'estat del benestar, i si l'estat espanyol és el que dedica menys diners a la família, com hem de crear la confusió d'atorgar drets familiars a parelles que s'uneixen per altres motius? Purament per una relació d'afecte personal, molt legítima, però que no té res a veure amb el fet familiar, i fer-les subjectes de rebre ajuts. Per què hem de jugar a aquesta confusió? Les parelles de fet homosexuals per què volen aquest registre? Per un reconeixement social o per la perspectiva d'uns determinats beneficis socials i econòmics? Fonamentalment per això segon. És la família, que compleix la funció de donar continuïtat a la societat, la que ha de ser ajudada.

—Recuperant el fil del congrés del partit, el debat precongresual es caracteritza per la voluntat de reivindicar un nou sostre d'autogovern. Roca parlava de risc de radicalització, i hi ha veus que diuen que això és només una pantalla per a tapar l'acord amb el PP.

—El problema que té Convergència amb vista al futur és que l'electorat perdi la idea que CDC és un partit que té per prioritat la defensa dels interessos de Catalunya i de la gent que hi viu. El problema de Convergència no és, per tant, la seva radicalització, el problema és la pèrdua de credibilitat nacional que ha tingut en períodes passats, per les renúncies innecessàries que ha fet. En això, el capítol de l'activitat parlamentària a Madrid hi té molt a veure.

—Quan Miquel Roca n'era el portaveu?

—No és una responsabilitat exclusiva, perquè tot es feia de comú acord amb el partit. Però Miquel Roca ha estat a Madrid des de sempre i, per tant, des d'aquest



punt de vista sí, perquè no va fer res per evitar-ho.

—Podria dir alguns exemples d'aquestes "renúncies"?

—El problema ha estat de no presentar el fet nacional català com un fet clarament diferent per aquest caràcter nacional. No s'ha fet un discurs clar i net, com ara es comença a fer, que diguéssim que una cosa són les regions espanyoles i el procés de regionalització, i una altra cosa és el fet nacional català i la resposta diferent que requereixen les seves neces-

sitats. El discurs reiterat de dir que allò que demanem nosaltres és el millor per a tots ha estat un error. I ha portat a errors com el nostre vot a la Ley de Cuerpos y Fuerzas de Seguridad del Estado, que situava en segon ordre els Mossos. Només una conjuntura política favorable ha permès de capgirar-ho, fent un pacte amb els socialistes sobre el desplegament de la policia. A CDC, hi han conviscut corrents que van des de l'autonomisme regionalista al nacionalisme sobiranista. Durant

"Els consellers Alavedra i Subirà han de mirar de no donar una imatge distorta de les posicions de CDC en el terreny socio-econòmic."

GLÒRIA MATAMALA



"Abans, utilitzant tàctiques leninistes, es feien possibles i impossibles per impedir que les esmenes que no es consideraven políticament correctes arribessin al congrés."

molts anys hi ha prevalgut la primera via.

—Després de la conferència de Jordi Pujol a la Federació de Barcelona de CDC la posició oficial del partit és de reivindicar un increment de l'autogovern per la via del 150.2, però encara hi ha veus que reclamen la modificació de la constitució per definir un nou marc de relacions bilateral entre Catalunya i Espanya més enllà de conjuntures polítiques.

—La via del 150.2 ja ens aïlla de conjuntures. El plantejament del president és estratègicament el més correcte. Sortim del tractament regional que rebem per la via que teòricament és més fàcil, i si això no es pot aconseguir així, ens haurem cobert de raó. No serem nosaltres els responsables de la necessitat de fer un canvi de la constitució i de l'estatut, sinó aquells qui s'hauran oposat a la via del 150.2.

—Miquel Roca diu que encara

hi ha molt de marge en la lectura constitucional abans de fer ús de la via del 150.2.

—Quan diu això, no diu res. Ja hem vist què donen de si les lectures constitucionals. Què vol dir una lectura constitucional? Vol dir que hem d'aprofitar la feblesa del govern de torn per aconseguir un avantatge? Com donem substantivitat i solidesa a aquest avantatge? En Roca el que vol són avenços generalitzables al conjunt de les autonomies.

—També hi ha polèmica amb el finançament i sobre els avantatges o desavantatges de demanar un pacte fiscal que doti Catalunya d'un nivell d'ingressos similar al de les comunitats amb concert econòmic.

—El president Pujol va parlar de pacte fiscal, però en cap moment no va referir-se al concert. Alguns mitjans de comunicació han dit que va reclamar el concert. Pujol va reclamar un pacte fiscal, un acord bilateral, que vol dir sortir del sistema general; un acord pel qual Catalunya pugui controlar els seus impostos. No plantegem el concert dels bascos, plantegem la sobirania en el terreny fiscal per reduir el dèficit que Catalunya arrossega.

—Reivindicar això després de pactar la cessió del 30% de l'IRPF és gaire oportú?

—És el moment de fer-ho: abans del congrés de CDC i després d'haver demostrat que donàvem suport al govern de Madrid.

—Però és que la ponència es-

tratègica del congrés no en diu res, d'aquesta nova proposta de finançament ni del 150.2.

—Pere Esteve ha donat a la ponència la posició generosa d'un instrument de participació, i no de presa de posició política prèvia. És un camí per a enriquir el debat. Em sembla molt més constructiva aquesta situació que no la que vaig viure jo al congrés del 89, en què el control de la màquina del partit per part de la secretaria general era brutal i van provar d'aturar d'una forma irregular una esmena que havia presentat demanant la reforma de l'estatut. Abans, utilitzant tàctiques leninistes, es feien possibles i impossibles per impedir que les esmenes que no es consideraven "políticament correctes" arribessin al congrés.

—Després d'aquest congrés sabem qui és el número dos de CDC?

—No. A Convergència hi ha un nivell dos, no una persona número dos. El nivell dos és el nucli dur que configuren Esteve, Trias i Molins. Hi ha més descentralització que no pas abans, però també vull recordar que fa deu anys també hi havia un nivell dos, amb Roca, Cullell, Alavedra i Prenafeta. Sempre hi ha hagut una certa dispersió. Entestar-se massa a buscar un número dos és interrogar-se sobre una situació que tampoc no ha estat tan freqüent en la vida de Convergència.

Pere Martí

 Generalitat de Catalunya
Departament de Treball

(L'entendem i
l'atenem)

FONS
SOCIAL
EUROPEU 

Servei Català de Col·locació

Si necessita cobrir un lloc de treball a la seva empresa
té a la seva disposició els telèfons 902 22 11 11 i 902 22 10 44 (*)

(*) L'àmbit d'actuació del SCC legalment es ceneix a Catalunya